

Sygn. akt III AUa 1625/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Agata Pyjas-Luty (spr.)
Sędziowie:	SSA Bożena Lichota SSA Grażyna Wiśniewska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Dorota Stankowicz

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2015 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **L. Ż.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy L. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 4 lipca 2014 r. sygn. akt VIII U 1218/13

I. z m i e n i a zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznaje L. Ż. emeryturę od dnia 1 kwietnia 2013r.;

II. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji;

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. na rzecz L. Ż. kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt III AUa 1625/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 lipca 2014r. Sąd Okręgowy Krakowie oddalił odwołanie L. Ż. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 12 kwietnia 2013r., którą organ rentowy odmówił przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury, ponieważ nie spełnił warunków określonych w art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Okręgowy za bezsporne przyjął, że L. Ż., urodzony w dniu(...), na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił ponad 26 lat okresów składkowych i nieskładkowych i nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Organ rentowy uznał wnioskodawcy 12 lat i 17 dni i pracy w warunkach szczególnych.

Nadto Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca w dniu 15 sierpnia 1972r. podjął pracę w(...)w O., na stanowisku mechanika samochodowego w warsztacie samochodowym, wykonując wyłącznie naprawy podwozia samochodów ciężarowych marki S. na kanale naprawczym. Praca ta polegała na naprawie skrzyni biegów, układów zawieszenia oraz sprzęgieł. Odwołujący pracował w pełnym wymiarze godzin. W okresie od 26 października 1973r. do 14 października 1975r. wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po powrocie do pracy z wojska w dniu 13 listopada 1975r. wnioskodawca nadal wykonywał tę samą pracę mechanika samochodowego. Odwołujący był zatrudniony w (...) w O. do 31 grudnia 1975r.

Jako podstawę powyższych ustaleń Sąd Okręgowy wskazał dokumenty z akt osobowych wnioskodawcy oraz zeznania świadków i wnioskodawcy, które uznał za rzetelne, logiczne i spójne w zakresie, w jakim poświadczają fakt wykonywania przez L. Ż. pracy mechanika samochodowego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. W rozpoznanej sprawie sporem był objęty okresy pracy L. Ż. od 15 sierpnia 1972r. do 31 grudnia 1975r., w (...)w O., łącznie z okresem zasadniczej służby wojskowej, odbytej w okresie od 26 października 1973r. do 14 października 1975r., tymczasem praca mechanika samochodowego w kanale remontowym nie była pracą w szczególnych warunkach rozumieniu przepisów prawnych obowiązujących w okresie odbywania służby wojskowej oraz z pisma(...)w O. z dnia 31.05.2012r., dlatego też brak podstaw do zaliczenia jako pracy w szczególnych warunkach okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej oraz okresu przerwy w zatrudnieniu przed powrotem po wojsku do pracy, a pozostały sporny okres pracy w (...) w O. (1 rok i 4 miesiące) jest niewystarczający do uzupełnienia zaliczonego przez ZUS okresu pracy w szczególnych warunkach do wymaganych co najmniej 15 lat.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w uchwale 7 sędziów z dnia 15 października 2013r. (sygn. akt. II UZP 6/13, LEX nr 1385939) Sąd Najwyższy dopuścił możliwość kwalifikowania służby wojskowej jako pracy w warunkach szczególnych, co nie zmienia faktu, iż w uzasadnieniu omawianej uchwały Sąd Najwyższy, powołując się także na swoje utrwalone już stanowisko (por. wyrok z dnia 20 marca 2013r., I UK 544/12) podkreślił równocześnie, iż do oceny określonego stanu faktycznego, w tym zrealizowanego przed wejściem ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wywołującego skutek pracy, należy stosować przepisy obowiązujące w czasie realizacji tego stanu faktycznego. Należy zatem sięgać do obowiązujących w spornym okresie tj. od 26 października 1973r. do 14 października 1975r. przepisów, czyli ustawy z dnia 23 stycznia 1968r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6 z późn. zm.) oraz zachowującego swoją moc do dnia 1 stycznia 1980r., na podstawie art. 127 ust. 3 tej ustawy, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 39, poz. 176, z późn. zm.), stanowiącego akt wykonawczy do dekretu z dnia 25 czerwca 1954r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 z późn. zm.). Dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy decydujące znaczenie ma zatem okoliczność, czy praca ubezpieczonego - przed powołaniem do odbycia zasadniczej służby wojskowej i po jej zakończeniu - stanowiła pracę zaliczoną do pierwszej kategorii zatrudnienia według rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia. Jak ustalono w stanie faktycznym, zajmowane wówczas przez odwołującego stanowisko mechanika samochodowego w kanale remontowym nie zostało bowiem wymienione w stanowiącym załącznik do owego aktu prawnego wykazie prac wykonywanych w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uprawniających do zaliczenia do I kategorii zatrudnienia.

W tej sytuacji, skoro w przedmiotowym okresie pełnienia zasadniczej służby wojskowej brak było podstaw prawnych do zaliczenia przerwanej ową służbą pracy odwołującego do pierwszej kategorii zatrudnienia, także okres tejszej służby nie mógł być zaliczony do pierwszej kategorii zatrudnienia, tym bardziej, iż z mocy § 9 obowiązującego od 1 stycznia 1980r. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979r. (Dz. U. Nr 13, poz. 86 z późn. zm.) zachowaniu podlegały jedynie uprawnienia z tytułu zaliczenia pracy do pierwszej kategorii zatrudnienia nabyte na podstawie przepisów

obowiązujących. L. Ż. zaś w świetle powołanych przepisów nie nabył powyższych uprawnień, natomiast cytowane wyżej rozporządzenie, odmiennie niż uprzednio obowiązujące rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 września 1956r. w sprawie zaliczenia pracowników do kategorii zatrudnienia, nie przewidywało już możliwości zaliczenia tak jak zatrudnienia w I kategorii zatrudnienia, okresu służby wojskowej bezpośrednio poprzedzonej wykonywaniem zatrudnienia w I kategorii. Bez znaczenia pozostaje zatem fakt, iż odwołujący powrócił do tej samej pracy po odbyciu zasadniczej służby wojskowej w terminie 30 dni tj. 13 listopada 1975r. czyli w terminie przewidzianym w art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz.U. nr 44, poz. 220-w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974r.) –por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 lutego 2014r. (sygn. akt. III AUa 1086/13, LEX nr 1439031).

Nie mógł zostać zaliczony do pracy w szczególnych warunkach także okres od 15 października 1975r. do 12 listopada 1975r. tj. trzydziestodniowy okres, w którym pracownik miał zgłosić powrót do pracy u pracodawcy zatrudniającego go przed służbą wojskową ponieważ nie jest, ani okresem służby wojskowej, ani okresem pracy i nie podlega zaliczeniu do okresu zatrudnienia (Vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2012r., sygn. akt. II UK 125/11, opublikowany w OSNP 2013 nr 1-2, poz. 18).

W świetle powyższego sam okres pracy odwołującego, jako mechanika samochodowego w kanale remontowym, z wyłączeniem służby wojskowej, oceniany na gruncie aktualnie obowiązujących przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. nr 8, poz. 43) (załącznik nr 1 –wykaz A, Dział XIV, poz. 16) jest niewystarczający do przyznania prawa do emerytury, gdyż wynosi jedynie 1 rok i 4 miesiące, zatem łącznie z zaliczonym już przez organ rentowy okresem stanowi jedynie 14 lat, 11 miesięcy i 4 dni.

Skutkowało to oddaleniem odwołania na podstawie powołanych przepisów i na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W apelacji od powyższego wyroku wnioskodawca, zaskarżając wyrok w całości, zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 184 ust.1 i art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 2 ust.2, 4 i 19 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. i podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskodawcy emerytury.

W uzasadnieniu apelacji skarżący, odwołując się do poglądów orzecznictwa, podniósł, iż sąd pierwszej instancji nieprawidłowo zinterpretował powołaną przez ten sąd uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2013r., sygn. akt II UZP 6/13 w zakresie konieczności stosowania przepisów prawnych obowiązujących w okresie odbywania służby wojskowej także do zdefiniowania pojęcia pracy w warunkach szczególnych, co w sytuacji uznania za pracę w warunkach szczególnych pracy wnioskodawcy w charakterze mechanika samochodowego w kanałach remontowych błędnie doprowadziło do bezzasadnej odmowy uwzględnienia odwołania i przyznania wnioskodawcy żądanego świadczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie z uwagi na trafnie podniesiony zarzut naruszenia prawa materialnego.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, dokonane na podstawie akt osobowych L. Ż. z okresu zatrudnienia w(...)w O. w okresie od dnia 15 sierpnia 1972r. do dnia 31 grudnia 1975r. na stanowisku mechanika samochodowego oraz z zeznań przesłuchanych świadków i samego wnioskodawcy, z których wynika, że w okresie zatrudnienia u tego pracodawcy, z wyłączeniem okresu odbywania zasadniczej służby wojskowej od 26 października 1973r. do 14 października 1975r. i przypadającym bezpośrednio po zwolnieniu ze służby okresu niewykonywania pracy do dnia 12 listopada 1975r., wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze w kanałach remontowych prace przy naprawach podwozia (skrzyni biegów, układów zawieszenia i sprzęgieł) w samochodach ciężarowych marki S.. Jakkolwiek za ten okres wnioskodawca nie przedłożył wystawionego przez zakład pracy świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych, jednak pozytywnie oceniając wiarygodność spójnych zeznań świadków – współpracowników wnioskodawcy z okresu spornego zatrudnienia, korespondujących

z dokumentami zawartymi w aktach osobowych wnioskodawcy oraz z profilem zatrudniającego wnioskodawcę pracodawcy Sąd Okręgowy nie naruszył dyspozycji art. 233§1 k.p.c., nakładającego na sąd orzekający obowiązek dokonania wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego.

Sąd pierwszej instancji dokonał także prawidłowej kwalifikacji prawnej wykonywanej przez wnioskodawcę w tym okresie pracy, uznając, że stanowiła ona pracę w warunkach szczególnych, wymienioną w wykazie A dziale XIV poz. 16, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983r. nr 8, poz. 43) (załącznik nr 1 – wykaz A, Dział XIV, poz. 16) i jako taka podlega ona zaliczeniu do już uwzględnionych przez organ rentowy okresów pracy w warunkach szczególnych.

Bezzasadnie natomiast sąd pierwszej instancji nie uwzględnił do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu odbywania przez wnioskodawcę zasadniczej służby wojskowej od dnia od 26 października 1973r. do 14 października 1975r., do której został powołany z zajmowanego w(...)w O. w trakcie wykonywania zatrudnienia przy naprawie pojazdów mechanicznych w kanałach remontowych i do której powrócił przed upływem 30 dni od zwolnienia ze służby. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługuje na akceptację wyrażone przez sąd pierwszej instancji stanowisko, odwołujące się do poglądu wyrażonego w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 lutego 2014r., III AUa 1086/13, Lex nr 1439031, iż możliwość uwzględnienia do okresów pracy w warunkach szczególnych okresu zasadniczej służby wojskowej uzależniona jest od możliwości zakwalifikowania takiej pracy jako pracy w takich warunkach w świetle przepisów obowiązujących w trakcie odbywania tej służby, tj. w świetle treści § 9 obowiązującego od 1 stycznia 1980r. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. Nr 13, poz. 86 z późn. zm.).

Problematyka kwalifikacji zasadniczej służby wojskowej dla potrzeb ustalania uprawnień do emerytury wielokrotnie była poddawana analizie Sądu Najwyższego. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 16 października 2013 r., II UZP 6/13, OSNP 2014/3/42, stwierdzono, że "Czas zasadniczej służby wojskowej odbytej w okresie obowiązywania art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 1974 r.) zalicza się - na warunkach wynikających z tego przepisu - do okresu pracy wymaganego do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym (art. 184 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (...)). W uzasadnieniu tego stanowiska, wyrażono m.in. pogląd, że podstawy zaliczenia okresu służby wojskowej do okresu pracy w warunkach szczególnych (szczególnym charakterze), należy poszukiwać nie tylko w przepisach normujących prawo do świadczeń, a więc obecnie w ustawie o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, ale w tym zakresie znajdują zastosowanie również przepisy normujące służbę wojskową, w okolicznościach sprawy ustawa z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony RP, obowiązująca w czasie odbywania zasadniczej służby wojskowej przez wnioskodawcę oraz przepisy wykonawcze do niej, w tym zwłaszcza rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin. Powyższy pogląd, powtórzony w kolejnych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013r., II UK 217/13, Lex nr 1408683, 21 stycznia 2014r., I UK 96/13, Lex nr 1498597, z dnia 8 kwietnia 2014r., II UK 424/13, Lex nr 1466629, z dnia 6 lutego 2014r., II UK 349/12, Lex nr 1660824, z dnia 5 sierpnia 2014r., I UK 442/13, Lex nr 1491097), należy zatem uznać za utrwalony.

Odwołanie się do regulacji prawnych, obowiązujących w okresie odbywania służby wojskowej, Sąd Najwyższy w powyższych orzeczeniach odniósł do przepisów regulujących zasady odbywania tej służby, zawartych zarówno w cytowanej ustawie jak i wydanych do niej przepisach wykonawczych, a odmienne stanowisko, wyrażone przez Sąd Okręgowy, jakoby dokonując oceny spełnienia przesłanek określonych w art. 184 ustawy y dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn. Dz.U. z 2015r. poz. 748) na dzień 31 grudnia 1998r. należało uwzględniać także treść przepisów emerytalnych z okresu odbywania służby wojskowej nie znajduje uzasadnienia.

W ustalonych okolicznościach faktycznych sprawy, gdy się zważy, że wnioskodawca odbywał służbę wojskową w okresie od dnia 26 października 1973r. do 14 października 1975 r.) podstawowe znaczenie ma pierwotne brzmienie ustawy, obowiązujące od jej wejścia w życie do 1 stycznia 1975 r. Zgodnie z obowiązującym wówczas art. 108 ust. 1 ustawy o powszechnym obowiązku obrony, okres odbytej zasadniczej lub okresowej służby wojskowej zaliczał się do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z zatrudnieniem, pracownikom, którzy po odbyciu tej służby podjęli zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym byli zatrudnieni przed powołaniem do służby albo w tej samej gałęzi pracy. Również zgodnie z brzmieniem tego przepisu ustalonym od dnia 1 stycznia 1975r. Czas odbywania zasadniczej lub okresowej służby wojskowej wliczał się pracownikowi do okresu zatrudnienia, w zakresie wszelkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, jeżeli po odbyciu tej służby podjął on zatrudnienie w tym samym zakładzie pracy, w którym był zatrudniony przed powołaniem do służby. Szczegółowe zasady zaliczenia zasadniczej służby wojskowej do okresu zatrudnienia zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 22 listopada 1968 r. w sprawie szczególnych uprawnień żołnierzy i ich rodzin (Dz.U 1968 Nr 44 pozl 318 ze zm.), które w § 3 a następnie, po zmianie od dnia 4 kwietnia 1975r. - § 5 ust. 1, wskazało, że pracownikowi, który podjął zatrudnienie po odbyciu służby, zaliczało się okres odbytej służby wojskowej do okresu zatrudnienia w zakresie uprawnień uzależnionych od ilości lat pracy w danym zakładzie lub gałęzi pracy oraz w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Z przepisów tych wynikała zasada, że pracownikowi, który we wskazanym terminie po zakończeniu służby wojskowej podjął pracę u pracodawcy, u którego był zatrudniony w chwili powołania do tej służby, okres służby podlegał wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie szczególnych uprawnień uzależnionych od wykonywania pracy na określonym stanowisku lub w określonym zawodzie. Ustanawiały więc one tzw. fikcję prawną, z której wynika, że pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach, który po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany termin, zachowuje status pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w okresie pełnienia tej służby. Dla możliwości doliczenia okresu czynnej służby wojskowej do okresów pracy w warunkach szczególnych, umożliwiających nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach koniecznym jest wykazanie, iż przed powołaniem do służby bądź po jej zakończeniu pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów cytowanego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Zgodnie z § 2 ust.1 tego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przy czym w myśl § 19 ust.1 rozporządzenia przy ustalaniu okresów pracy, o których mowa w § 2, uwzględnia się również okresy takiej pracy (służby), wykonywanej przed dniem wejścia w życie rozporządzenia. Przepis ten, stanowiący podstawę zaliczenia wnioskodawcy przez Sąd Okręgowy do pracy w warunkach szczególnych okresu jego zatrudnienia w(...)w O. w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych stanowią także podstawę do przyjęcia, że skoro taką pracę w warunkach szczególnych wnioskodawca wykonywał przed powołaniem do służby wojskowej jak i po zwolnieniu z niej, okres czynnej służby wojskowej podlega doliczeniu do okresów warunkujących nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. W rozpoznawanej sprawie skutkuje to przyjęciem, że wnioskodawca, wobec wykazania co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych i spełnieniu pozostałych przesłanek z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z art. 32 tej ustawy, który z wnioskiem o emeryturę wystąpił w dniu 2 kwietnia 2013r., nabył prawo do emerytury z dniem ukończenia 60 roku życia, tj. z dniem(...) w myśl art. 129 ust.1 tej ustawy. Przyjęcie zaprezentowanego przez sąd pierwszej instancji stanowiska prowadziłoby natomiast do niczym nieuzasadnionego różnicowania oceny tego samego rodzaju pracy jako pracy w warunkach szczególnych dla potrzeb ustalenia tożsamego świadczenia emerytalnego – na podstawie § 19 ust. 1 w związku z § 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w przypadku braku potrzeby zaliczenia okresu służby wojskowej lub na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1979 r. Nr. 13, poz. 86 i z 1981 r. Nr 32, poz. 186) w razie potrzeby zaliczenia okresu takiej służby.

Na marginesie zauważyć jedynie należy, iż z treści § 19 ust. 2 omawianego rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. , zgodnie z którym prace dotychczas zaliczone do I kategorii zatrudnienia w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4

maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz. U. z 1979 r. Nr 13, poz. 86 i z 1981 r. Nr 32, poz. 186) uważa się za prace wykonywane w szczególnych warunkach, o których mowa w § 4, wywodzić należy możliwość zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu tego rozporządzenia także prac zaliczonych uprzednio do I kategorii zatrudnienia, które nie zostały wymienione w tym rozporządzeniu. Jednak dla prawnej oceny sytuacji wnioskodawcy istotne znaczenie ma omówiona wcześniej treść ust.1 tego przepisu.

W świetle powyższego Sąd Apelacyjny, uznając apelację za zasadną, orzekł jak w sentencji na podstawie art. 386§1 k.p.c.

Orzeczone w punkcie II wyroku brak odpowiedzialności organu rentowego w myśl art. 118 ust.1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wynika z faktu, iż wobec braku świadectwa pracy w warunkach szczególnych z okresu spornego zatrudnienia w (...)w O. dopiero postępowanie dowodowe przeprowadzone przed Sądem Okręgowym dało podstawę do ustalenia charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę w tym okresie pracy.

O kosztach postępowania, na które składają się: kwoty 60 zł i 120 zł tytułem zastępstwa prawnego za pierwszą i drugą instancję oraz kwota 30 zł tytułem zwrotu opłaty od apelacji, orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z §11 ust.2 i §12 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490).